

HELEN
FIELDS

**DOKOŇALÝ
ZLOČIN**

Ljndeni

Dokonalý zločin

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Helen Fields

Dokonalý zločin – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

HELEN FIELDS

**DOKONALÝ
ZLOČIN**

Preložila Miriam Ghaniová

Ljndeni

Helen Fields: Perfect Crime

Copyright © Helen Fields, 2019

Translation © Miriam Ghaniová, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

E-book konverzia © Grafické a DTP studio Albatros Media

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať s cieľom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4552-9

ISBN e-knihy 978-80-566-4560-4 (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-4561-1 (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4562-8 (mobi)

Venujem svojej mame, Christine May Fieldsovej.

*Bola príkladom, inšpirovala svojou prácou,
milovala gestami, aj keď sa jej slová ťažko vyslovovali.*

PRVÁ KAPITOLA

20. februára

Stephenovi Berrymu sa zdalo nepravdepodobné, že by po páde zostala dostatočne veľká časť jeho tela zachovaná natoľko, aby sa dal využiť niektorý z jeho orgánov, ale v poslednom záchveve optimizmu zastrčil svoju darcovskú kartu pod mobilný telefón. Spolu s kľúčmi, peňaženkou a všetkým ostatným ho nechal na okraji cesty. Náraz, aj keď do vody, bude zničujúci. Roztrieštia sa mu kosti, pravdepodobne utrpí poškodenie mozgu a ak ho sila nárazu nezabije, v priebehu niekoľkých sekúnd sa o to postará teplota vody.

Mal všetko premyslené. Po skoku z mosta Queensferry Crossing mu pád do rieky Forth vyrazí dych a bude musieť po ňom lapať v reakcii na náhly chlad. Bude vo vode, kým sa mu nepodarí vyplávať späť na hladinu. Ak smrť nepríde okamžite, nepochybne príde rýchlo. Niet sa čoho obávať. Strach človek cíti iba chvíľu. Potom ho mozog v okamihu nakrmi obrovskou dávkou psychického opiátu. Ak náraz prežije, nebude si to uvedomovať.

Milióny ton vody, ktoré sa pod ním valili a predstavovali nezvyčajný hrob, ho pozývali, aby sa k nim pridali. Keďže mu zostávalo len pár minút, mal už dávno začať liezť nahor. Na prekonanie ochrannej bariéry, ktorá mala zabrániť samovraždám a ktorej hornú časť tvorili dlhé kovové dosky smerujúce k ceste, si kúpil špeciálne rukavice a topánky, takže nemal výhovorku na váhanie.

Keď si zavolať taxík na adresu svojho bydliska, sršal odhodlaním. Chudák taxikár mal za sebou osemhodinovú šichtu a bol na ceste domov. Stephenovi sa nepáčilo, že si musel priložiť nôž ku krčnej tepne a vyhrážať sa, že sa podreže, aby vodič most úplne uzavrel tým, že odstaviť auto priečne, ale menej násilné riešenie mu nenapadlo. Aspoň sa priamo nevyhrážal zbraňou taxikárovi. Ospravedlnil sa najmenej desaťkrát, kým auto zastavilo, čo, samozrejme, nezabránilo traume, ktorú taxikárovi spôsobil pohľad na čepel lesknúcu sa v spätnom zrkadle.

Stephen ľahko preliezol zvislý plot a potom sa chytil ostrých železných plátov, ktoré mali zabezpečiť, aby sa nikto nedostal na druhú stranu. Trochu to bolelo, ale bol v dobrej kondícii. Fyzicky bol na tom lepšie ako psychicky, to bolo jasné. Každý deň trávil hodinu v posilňovni, takže mal poriadne svaly. Navyše chodil dvakrát do týždňa behať, čo mu zlepšovalo kondíciu. Pri pohľade naňho by nikto nezistil, že má bipolárnu poruchu. Vyšetovanie jeho smrti však všetko odhalí. Jeho dlhoročné koketovanie s liekmi určenými na vyrovnanie výkyvov nálad. Obdobie, keď napriek radám jedného lekára za druhým prestal užívať lieky. Pokusy o terapiu, po ktorej sa cítil ešte slabšie a žalostnejšie, než sa cítil pre svoju chorobu. Vzťahy, ktoré neustále otriasali jeho búrlivou povahou. Zamestnania, v ktorých nevydržal dosť dlho, pretože boli dni, keď ráno nedokázal vstať z postele.

Súdny lekár dospeje k záveru, že prechádzal jednou zo svojich depresívnych fáz. To vyvolá ľútosť, že nedostal účinnú liečbu a že sa nedokázal zveriť priateľovi a požiadať ho o pomoc. Malý titulok zahrabaný hlboko v miestnych novinách zopakuje otrepanú pesničku, že sa mu nedostalo dostatočnej starostlivosti zo strany miestnej komunity. Hoci sa rozhodol nezanechať po sebe žiadny list na rozlúčku, v ktorom by vysvetlil dôvody svojho konania, chvíľu ľutoval, že tento smiešny blud neuviedol na pravú mieru. Žiadna starostlivosť nemohla odvrátiť tento koniec. Od svojich pätnástich rokov cítil, že ho predčasná smrť ťahá ako reťaz okolo krku. Nasledujúcich šestnásť rokov jej odolával, ale dnes sa mala stať zavŕšením jeho životného príbehu.

Priateľka, pred ktorou sa tak úzkostlivo snažil utajiť svoju poruchu, napokon zistila, že je nikto, vlastne ten, kto ju do konca svojho života bude iba ťahať nadol, ak s ním zostane. Museli by viesť nekonečné rozhovory o tom, že to nebol on, že to bola jej vina, a, úprimne povedané, lepšie mu bude bez tých rečí, ako aj bez mučivo dlhého sťahovania. Neprebehlo by to ako vo filme, kde jeden z dvojice najprv prednesie zdĺhavý monológ, potom jednoducho zabuchne dvere a ako mávnutím čarovného prútika je navždy preč.

S Rosou spolu žili už rok a bolo pozoruhodné, ako veľmi sa za ten čas dokážu preplieť dva životy. Hrnce a panvice, obrazy, ozdoby, knihy a predlžovacie káble. Pohádali sa o to, kto kúpil predlžovačku pri posteľi. Teda, vtipné bolo, že nešlo o to, kto zaplatil, ale o to, že to bolo fér, lebo si spomenula, že aj ona si vzala niečo, na čo nemala nárok. Mrcha. Ani na konci ho nedokázala vyvieť z miery tým, že by bola sebecká a nespravodlivá. Nemala to v povahe. Nebolo to na porazenie? Bola taká dokonalá, že to bola vždy jeho chyba. Jeho nálady, jeho potreby, jeho ubitá, rozorvaná psychika.

Ozvalo sa tiahle trúbenie prechádzajúceho auta a niekto naňho zakričal z okna. Vietor pohltil slová, za čo bol Stephen vďačný. Ľudstvo jednoducho muselo nechať človeka v určitých chvíľach na pokoji a šesťdesiat sekúnd pred spáchaním samovraždy bolo jednou z nich. Vyšplhal sa na ďalšiu priečku a náhle sa mykol, keď si spomenul, že predlžovačku kúpil Rose, keď jej daroval nový fén. Bolo zrejmé, že šnúra od fénu určite nedočiahne na toaletný stolík, takže predlžovačku pridal do svojho vianočného zoznamu ako praktický darček navyše.

„Dokelu,“ zamrmlal. Stále bola zapojená do zásuvky. Hlúpa spomienka na časy, keď sa štyri mesiace v kuse dokázal správať normálne a vyhýbal sa nástrahám vlastnej mysle. Dobré. Na sekundu zaváhal a premýšľal, či by nemal zavolať Rose, aby jej pripomenul tú predlžovačku. Mohla by si ju vziať, keď budú upratovať jeho byt. Lenže potom by jej musel vysvetliť, kde je a čo robí, a ona by ho možno odhovorila. Jedine Rosa by to dokázala. Príliš neskoro, pomyslel si. Koniec koncov,

bol to len predlžovací kábel. Jeho zradný mozog sa v tejto chvíli iba snažil premeniť kábel na záchranné lano.

Keď dosiahol vrchol a prešiel na druhú stranu, zatrúbili naňho ďalšie autá. Stál tam a trochu sa kolísal v nárazoch vetra. Autá ho obišli a vytvorili dolu okolo neho akúsi bariéru. Počul, ako sa zabuchli dvere. Pomaly sa otočil. Niekoľko metrov od neho sa vytvoril polkruh divákov. Nebol si istý, či si udržiavajú odstup, lebo si myslia, že by mohol niektorého z nich chytiť a vziať so sebou, alebo zo strachu, že ak sa k nemu priblížia, skočí.

Napokon sa muž s rukami vo vreckách ležernej pretlačil pomedzi dvoch z nich a podišiel pod Stephena.

„Nebude vám prekážať, ak tu budem stáť a porozprávam sa s vami?“ oslovil ho.

„Neobťažujte sa,“ zamrmlal Stephen. „Práve naopak, možno by ste mali trochu ustúpiť.“

„Prečo?“ spýtal sa muž.

„Chystám sa skočiť a nechcem, aby ste za to cítili nejakú zodpovednosť. Nikto iný do toho nemusí byť zapletený.“

„To je od vás naozaj ohľaduplné...“ Muž na konci vety nesklonil hlavu, vyzeralo to, akoby chcel ešte niečo dodať. „Teraz by ste mi mali povedať, ako sa voláte,“ vyzval Stephena, keď sa nedočkal žiadnej odpovede.

„Ach, prepáčte,“ zamrmlal Stephen, zahanbený svojou hrubosťou. „Stephen.“

Netušil, prečo cítil potrebu držať sa spoločenských zdvorilostí v takej kľúčovej chvíli. Asi to boli roky tvrdej výchovy.

„Fajn. Rád vás spoznávam, Stephen. Som Rune Maclure.“ Ponad vodu k nim doliehali sirény. „To bude polícia. Cítite sa na to, aby ste sa s nimi porozprávali, alebo im mám tiež povedať, aby sa držali ďalej?“

„Povedzte im, aby sa nepribližovali,“ odvetil Stephen, zhlboka sa nadýchol a sústredil sa na riekku. Zo vzoru pohybujúcich sa vln sa mu krútila hlava, alebo to bol možno adrenalín. Tak či onak, nemyslel si, že by tam vydržal stáť dlhšie.

„Máte pocit, že strácate rovnováhu?“ ozval sa Maclure.

Stephen neodpovedal.

„Uvoľnite jednu nohu, aby ste znovu získali rovnováhu. Tie veci na zemi sú vaše?“

„Áno,“ zamrmlal Stephen.

Maclure sa zohol, schoval si do vrečka kľúče a mobil, potom podržal v ruke peňaženku a všimol si kartičku darcu orgánov.

„Páni, vy chcete darovať orgány? To je super. Túto možnosť nevyužíva veľa ľudí. Nemôžem uveriť, že ešte myslíte aj na iných, keď ste taký nešťastný. Klobúk dole.“

Stephen sa naňho zadíval. Trik s uvoľnenou nohou zafungoval. Vracala sa mu rovnováha.

„Asi to aj tak nebude nič platné. Pravdepodobne ani nenájdu moje telo.“

„To by bola škoda. Vyzeráte fit. Mnohým ľuďom by sa tie orgány hodili. Neprestávam žasnúť nad tým, čo všetko sa dnes dá transplantovať. Najviac ma vždy vyvedie z miery, keď sa vás spýtajú, či chcete darovať oči. Nebolo by zvláštne zobudiť sa po operácii, pozrieť sa do zrkadla a vidieť sa očami niekoho iného? Absolútne neveriteľné.“

Štyria policajti sa predierali rastúcim davom, potichu hovorili do vysieláčiek a nútili divákov, aby sa vzdialili od miesta, ktoré podľa Stephena už označili ako „miesto činu“. To sa mu nepáčilo. Urobiť scénu. Byť súčasťou scény. A pritom celý život túžil len splynúť so svojím okolím.

„Netrápte sa tým. Ja sa s nimi porozprávam,“ povedal Maclure a zdvihol ruky do vzduchu v geste, ktorým Stephenovi akoby nenútene označoval: *Len sa upokojte, ja to zvládnem*. Podišiel k najbližšej členke policajného zboru a podal jej ruku.

Stephen ho pozoroval a premýšľal, prečo Maclure pôsobí tak uvoľnene. Keby bol on s niekým, kto je pár sekúnd od samovraždy, bol by úplne bez seba. Maclure sa nehrbil a hovoril tak potichu, že ho sotva počul. Nebolo z neho cítiť žiaden stres ani paniku. Je si celkom istý, že

nie je bipolárny, pomyslel si Stephen. On ešte nikdy nebol taký uvoľnený a sebaistý, ani sekundu za celú svoju prekliatu existenciu.

„Dajú nám priestor, ak by ste pre mňa niečo urobili a prešli cez ten plot späť na túto stranu. Nemusíte liezť dole, máte právo robiť, čo chcete. Pokojne tam hore zostaňte, ale chcel som sa spýtať, čo mám urobiť s vašimi vecami. Mohli by ste mi venovať ešte minútu?“

Stephen si pretrel oči. Ešte minútu? Prišiel na most, aby ukončil svoju bolesť, nie aby ju predlžoval.

„Určite máte niekoho, kto bude chcieť vedieť, čo sa vám stalo. Nechali ste tomu človeku list na rozlúčku, aby pochopil, ako sa cítite? Ak áno, výborne. Ak nie, môžete mi dať svoju adresu a ja ho doručím. Ak ho nemáte napísaný, povedzte mi aspoň meno toho človeka a dajte mi jeho číslo. Poviem mu, že ste boli odhodlaný a vyrovnaný, že ste mali jasnú hlavu a nebáli ste sa. To by mohlo toho človeka trochu upokojiť.“

„Prečo si myslíte, že sa nebojím?“ vyprskol Stephen, pričom ho smiešnosť toho tvrdenia zasiahla viac, ako chcel.

Samovražda nebola jednoduchá záležitosť. Nebolo to niečo, čo by človek urobil z rozmaru. Samozrejme, že sa bál.

„Prepáčte, len ste vyzerali... človeče, nie je možné, aby ste sa tak cítili. Počúvajte, už nemôžem dlhšie zdržiavať políciu a naozaj chcem vedieť, čo sa s vami deje. Takže len ustúpte o krok dozadu, kým sa porozprávame. Kvôli mne, ak nie kvôli sebe. Vyzeráte ako milý chlapík. Kto iný by po sebe nechal darcovskú kartu, keď sa plánuje zabiť?“

Stephen zvažoval svoje možnosti. Mal len dve: skočiť alebo urobiť krok dozadu a porozprávať sa s týmto človekom. Rosa možno bude rada, keď sa dozvie, aké boli jeho posledné slová. Ich rozchod bol taký čerstvý, že by si to určite vyčítala. Ak nič iné, mohol jej odkázať, že k tomuto bodu dospel, či už by sa rozišli, alebo nie. Myšlienka, že by si to vyčítala do konca života, bola preňho neznesiteľná. Pripúšťal si, že to nemá v hlave v poriadku, ale nechcel byť krutý.

Maclure tam nonšalantne stál, ruky mal opäť vo vreckách a prejavoval asi také nadšenie zo života, ako keby čakal na autobusovej zastávke.

Stephen jednou nohou prekročil späť cez bariéru, čím potešil dav, z ktorého sa ako zo štadióna ozývali víťazné výkriky. Zo samovraždy sa vyklulo športové zápolenie. Kto by to bol čakal?

„Výborne,“ poznamenal Maclure a neurčito zamával smerom k policajtom. „Fajčíte?“

„Nie,“ odpovedal Stephen.

„Ani ja. Ale v situácii, ako je táto, je akýmsi štandardným postupom ponúknuť dotyčnému cigaretu, nie?“

„Ási áno,“ odvetil Stephen.

Bolo absurdne smiešne viesť takýto hlúpy rozhovor na vrchole samovražedného mosta.

„Môžete mi teda povedať, prečo to chcete urobiť? Som si istý, že zaujaté strany sa na to budú pýtať. Niežeby ste museli mať konkrétny dôvod, to chápem. Niekedy to jednoducho vychádza z pocitu.“

Stephen sa zamyslel. Pravda ležala niekde uprostred. Pred časom začal postupne strácať chuť do života, zo dňa na deň, keď dospel k záveru, že sa mu nikdy nedostane účinnej liečby jeho bipolárnej poruchy. Pozrel na muža, ktorý s ním viedol rozhovor. Bol to atraktívny černochoš štíhlejšej atletickej postavy s nenápadnou bradou zastrihnutou nakrátko, aby vynikla jeho hranatá čeľusť. Presne typ muža, ktorého ste nenávideli a ktorým ste zároveň chceli byť.

„Mám bipolárnu poruchu,“ zaznela jeho odpoveď.

Maclure prikývol. „To musí byť ťažké. V dobré dni je vám z tablietiek zle, tak ich prestanete brať, a potom sú všetky dobré dni aj tak zlé. Som blízko?“

„Áno, tak nejako to je,“ prikývol Stephen.

Až na to, že to bolo úplne presné, a dráždilo ho, že to sám nikdy nedokázal takto stručne vysvetliť, hoci s touto poruchou žil.

„No vy ste stále nažive. Fungujete s ňou. Máte mobil, čo znamená, že ste v kontakte s ľuďmi. To je skvelý začiatok. Táto peňaženka je dosť hrubá, čo znamená, že žijete normálny život – máte kreditné karty, účty, vodičský preukaz, predpokladám, že aj prístup k peniazom. Neskončili ste

na ulici. To je obdivuhodné vzhľadom na to, čím prechádzate. Veľa ľudí vo vašej situácii nezvláda bežné problémy. Mali by ste byť na seba hrdý.“

Zrazu videl svoj život z úplne novej perspektívy. S hrdosťou. Takou, ktorú by si s ním väčšina ľudí nespájala, nech by sa akokoľvek snažil. Rune Maclure to dokázal.

„Musíte Rose povedať, že to nie je jej vina,“ začal Stephen.

Bolo načase prejsť k činu, stáť tam hore v chlade začínalo byť naňho priveľa.

„Rosa, to je vaša priateľka, predpokladám. Budem potrebovať jej priezvisko, aby som ju našiel.“

„Mám ju v kontaktoch v telefóne. PIN je 1066. Prosím, povedzte jej, že tá predlžovačka je jej. Ona už bude vedieť, o čo ide. Práve som si na ňu spomenul.“

„Takže ste sa rozišli?“ spýtal sa Maclure.

„Už to nemohla vydržať,“ zamrmal Stephen.

„Prepáčte, ale nepočujem vás v tom vetre. Idem bližšie, dobre? Ale ruky nemám vo vreckách.“

Presunul sa priamo pod Stephena, ktorý sa obrátil k ceste, aby ho bolo počuť.

„Hovoril som vám, že to už nemohla vydržať,“ zakričal. „Snažila sa zo všetkých síl. Nemám jej to za zlé. Je dôležité, aby to vedela.“

„Dobre, ale zdá sa, že vy dvaja ste si to nevyriešili. Asi by ste jej mali urobiť láskavosť a povedať jej to sám. Čo vy na to?“ Vytiahol z vrečka Stephenov mobil.

„Skoč už! Musím sa dostať na svoju zmenu a už teraz meškám!“ zakričal nejaký divák.

„To si nevšímajte,“ rýchlo sa ozval Maclure a vystrel ruku k Stephenovi, ktorý sa zamračil a pokrútil hlavou.

„Všetkých naštvem,“ zahundral a ustúpil za plot, takže celým telom bol teraz vonku nad vodou.

„Počúvajte, vždy sa niekto nájde. Nejaký chorý chudák, ktorý chce vidieť krv. Nevšímajte si ho. Zavoláme Rose. Bude vás chcieť počuť.“

Chceli ste, aby som jej to povedal. Idem vyššie, aby som vám podal telefón.“

„Nemáte rukavice,“ poznamenal Stephen apaticky, keď ho bolesť takmer premožla. Udržať rovnováhu ho stálo priveľa síl. „Porežete si ruky na...“

Maclure sa už šplhal hore. Stephen váhal, či ho má zastaviť hrozbou skoku, ale naozaj chcel ešte naposledy počuť Rosin hlas. Kým Maclure liezol nahor, Stephen si prezeral more tvári za improvizovanou policajnou páskou, ktorú tam narýchlo natiahli. Stál tam muž s lesknúcimi sa očami a rukami vo vreckách, ktorý sa naňho usmieval. Ďalšia žena niečo hovorila jednému z policajtov. Staršia pani plakala, a ak to Stephenovi doteraz pripadalo nemožné, zrazu cítil ešte väčšiu nenávisť voči sebe samému, že jej spôsobil také utrpenie.

Muž s úsmevom na tvári sa rozosmial na plné hrdlo, aby to Stephenovi neuniklo. Ten zvuk bol hrozný, ako škrabanie po tabuli. Stephen si rukami zakryl uši, zapotácal sa a špičkou jednej topánky sa zachytil medzi široké kovové pláty zábradlia.

Prevrátil sa a zachytil sa oplotenia, narazil do kovu najprv kolenom a potom bokom, nato doň narazil bruchom, hlavou dolu. Rozosmiaty muž sa zachichotal hlasnejšie. Napriek vetru, hukotu vody a výkrikom davu Stephen nepočul nič okrem smiechu.

Oboma rukami zvieral kov a bojoval s nutkaním tela vytiahnuť sa hore a s hlasom v hlave, ktorý mu našepkával, aby sa pustil. O niekoľko sekúnd bude po všetkom. Nepotreboval sa s Rosou rozprávať poslednýkrát. To by spôsobilo len viac problémov, ako by ich vyriešilo. Keď sa pustí, vzduch okolo neho začne svišťať, zažije voľný pád, potom možno letmo pocíti chlad alebo náraz, ale nebude to trvať dosť dlho na to, aby to spracoval alebo zaregistroval bolesť.

Stephen sa pustil jednou rukou a zavrel pritom oči.

„Pustil sa!“ zakričal ženský hlas.

Ozvali sa výkriky, dupot topánok na betóne a vzrušené slová. To musel byť ten muž, ktorému žiarili oči, pomyslel si Stephen. Prišiel, aby

sa pozeral, ako Stephen umiera. Možno to bola samotná Smrť. Stephen nikdy nebol nábožensky založený ani poverčivý, ale možno teraz konečne videl svet bez klapiek na očiach. Všetky tie horory, mysteriózne seriály o skutočných udalostiach a rozprávky boli skutočné.

Čiasi cudzia ruka mu pevne zovrela členok nad uväznenou topánkou.

„Držím vás,“ povedal Maclure. „Hovorte so mnou, Stephen. Nemali by ste teraz robiť žiadne závažné rozhodnutia.“

„Smrť je tu,“ vyslovil Stephen a zdvihol hlavu, ako len mohol, aby videl do Maclurových pokojných hnedých očí.

„Ak je tu, tak nie pre vás. Nie dnes. Takže sa poriadne chyťte toho plota a zapojte brušné svaly, aby ste sa vytiahli hore. Aby som vás mohol chytiť za opasok.“

„Ja neviem,“ zamrmlal Stephen.

„Rozumiem, ale stojím s vami na tejto strane plota. Ak teraz vytiahnete tú nohu, stiahnete ma so sebou.“ Maclure sa usmial.

Nebola to hrozba ani nijako nepreháňal. Stephen to videl.

Keď sa Maclure načialhol, aby uchopil Stephena za nohavice, z vrecka mu vypadol mobil a závatne letel do ľadovej vody pod nimi, kde zmizol, akoby nikdy neexistoval.

„Dokelu, je mi to ľúto. Chcel som vám dať šancu porozprávať sa s Rosou. Kúpim vám nový, ak vás to prinúti vyliezť späť. Čo poviete?“

Stephen uprene hľadel za svojím mobilom. Nechcel takto odísť. Jednoducho prestať existovať, nechať sa bez stopy vymazať zo sveta, nechať celý svoj život bez zmyslu. Zaťal svaly, zrazu si uvedomil skutočný dôvod, prečo cvičenie nebolo stratou času, a chytil sa najnižšej tyče plota, pričom si až vtedy všimol, čo výstup po zábradlí zabraňujúcim samovražďám urobil s rukami jeho záchrancu. Z dlaní mu kvapkala krv a kúsky odrezanej kože sa mu chveli vo vetre, keď siahol po Stephenovom opasku.

„Nechcel som, aby sa vám niečo stalo,“ povedal Stephen. „Ďakujem.“

Podarilo sa mu dostať koleno do medzery medzi dvoma kovovými rozperami a vytiahol sa dostatočne vysoko, aby ho Maclure chytil.

„Poďakovanie si nechajte na neskôr,“ prehodil Maclure. „Najprv podme niekam preč od tunajších zvedavcov a donesiem vám šálku kávy.“ Ozvali sa výkriky policajtov, ktorí prehodili cez zábradlie laná, aby si ich obaja muži omotali okolo drieku. Potom ich priviazali o kolesá policajného auta, aby ich zabezpečili.

„Prečo ste riskovali vlastný život?“ spýtal sa Stephen, keď sa konečne postavil tvárou k Maclurovi a pozrel mu priamo do očí.

„Všetci máme svojich démonov,“ vysvetlil Maclure. „Všetci do jedného. Každý, kto tvrdí opak, sa len naučil klamať lepšie ako vy alebo ja. Ja so svojimi bojujem tak, že sa snažím pomáhať iným, ako najlepšie viem. Vlastne je to odo mňa sebecké, keď sa nad tým zamyslíte.“

Stephen chytil Maclura okolo krku a krátko, ale pevne ho objal.

„Vďačím vám za svoj život,“ vyslovil.

Myslel to vážne, ale hlavu mal plnú démonov, ktorých Maclure spomínal, a bol tu ten muž v dave, ktorý ho stále sledoval. Už sa mu nasmial. Na perách nemal ani náznak úsmevu.

DRUHÁ KAPITOLA

3. marca

Inšpektor Luc Callanach stál a uprene hľadel na muža v ošumelom kresle. Myslel na každého, kto kedy povedal, že odpustil tým, ktorí mu najviac ublížili. Teroristom, ktorí vyhodili do vzduchu každého, koho mohli, a predsa im rodičia mŕtvych odpustili, že im tak kruto vzali ich deti. Opití vodiči, ktorí spôsobili dopravnú nehodu, a pozostali s nimi mali súcit. Luc by v sebe nikdy v živote nenašiel dosť veľkodušnosti na takéto gesto.

Muž sa naňho pozrel, otvoril ústa, akoby chcel prehovoriť, z úst mu unikla bublina, ktorú si utrel dlaňou, a potom nechal ruku klesnúť späť na kolená. Bruce Jenson mal Alzheimerovu chorobu. To je preňho príliš láskavé, pomyslel si Luc a pozrel sa z okna na dokonale zvlnený trávnik pred domovom dôchodcov, keď sa z oblohy vytratilo posledné svetlo. Akákoľvek choroba, ktorá umožnila tomuto netvorovi zabudnúť na to, čo urobil, bola veľkou nespravodlivosťou.

Luc urobil krok dopredu a kľakol si, aby sa pozrel do mužových vodnatých modrých očí, ktoré neboli slepé, ale nedokázali už normálne vidieť.

„Vy ste znásilnili moju matku?“ spýtal sa. „Alebo ste sa len pozerali, ako ju znásilňuje váš kamarát? Vyhrážali ste sa, že môjho otca vyhodíte z práce, ak mu matka povie, čo ste jej urobili? Vymysleli ste to vy alebo Gilroy Western?“

Jenson vydal priškrtený ston a ramená sa mu od námahy roztriasli.

Luc vytiahol z vrecka fotografiu svojej matky a dávno mŕtveho otca a priložil ju Jensonovi k očiam. Hlava mu klesla. Luc ho chytil za bradu a znova mu podržal fotografiu pred tvárou. Vedel, že sa dopúšťa niečoho strašného. Bruce Jenson nereagoval na nič, čo urobil. Šesťdesiat sekúnd po tom, čo opustí miestnosť, si muž, ktorý bol pred tridsiatimi piatimi rokmi šéfom jeho otca, ani nespomenie, že tam s ním vôbec nejaký človek bol.

Lenže on sa nedokázal zastaviť. Bolesť zo znásilnenia, ktorú celé tie roky nosila v duši jeho matka, nikdy nevyprchala. Niesla si so sebou traumy, takže keď Luca obvinili z rovnakého zločinu, opustila ho. A Jenson s Westernom nikdy nemuseli zaplatiť za to, čo urobili.

Luc sa ich zo všetkých síl snažil nevyhľadávať, hovoril si, že je lepšie nechať minulosť minulosťou, lebo vedel, že by sa neudržal a možno by sa to skončilo katastrofálne, ak by sa k niektorému z nich niekedy dostal. Lenže práve sa vrátil z Paríža, kde strávil týždeň s matkou, a pobyt vo Francúzsku mu pripomenul všetky hrôzy jeho zatknutia a straty pozície v Interpole.

Keď kolegyňa, ktorá ním bola posadnutá, o ňom rozšírila tú najhoršiu možnú lož, musel sa vzdať všetkého, čo mal rád, zatiaľ čo muž, ktorý znásilnil jeho matku, zostal na slobode. Opakoval si, že nesmie vyhľadať dvoch bývalých majiteľov jednej z najúspešnejších stolárskych firiem v Edinburghu, ale uvedomil si, že je to prehratý boj. A tak mu zostávalo len použiť svoj policajný preukaz, aby sa dostal do domova dôchodcov, kde Bruce Jenson skôr či neskôr zomrie. Stále túžil po odpovediach. Stále túžil po pomste.

„Poznáte tohto muža na fotke? Vnímate ma? Najprv ste zničili život mojej matke a potom aj mne. A najhoršie je, že...“ Luc vyplul slová a zo zadnej časti hrdla sa mu vydral vzlyk, keď sa snažil pokračovať. „Najhoršie na tom je, že jeden z vás dvoch, zasraných bastardov, môže byť pokojne môj otec.“

Bruceovi Jensonovi sa zdvihli kútiky úst. Náhoda, pomyslel si Luc. Nič viac ako mimovoľný tik. Lenže zároveň zdvihol trochu oči, akoby sa snažil pozrieť na Luca, hoci sa mu to celkom nepodarilo.

„Môj otec pre vás pracoval dva roky. Vzhliadal k vám, dôveroval vám. Počas jedného vianočného večierka ste ho poslali po pokazené auto a medzitým ste znásilnili moju matku. Volala sa Véronique Callanachová a ak sa teraz pokúsite usmiať, prisahám, že vás zaškrťím.“

Z okraja Jensonovej spodnej pery kvapkali sliny a pomaly mu stekali po brade. Callanachovi zovrelo žalúdok. Videl pred sebou svoju matku s vrecom na hlave, pritlačenú k podlahe Jensonovej kancelárie. Mala na sebe spoločenské šaty, na ktoré bola neskutočne hrdá, ale zdali sa jej príliš drahé pre niekoho takého prostého, ako bola ona. Počul jej výkriky, cítil jej agóniu a strach. A potom hanbu, po ktorej nasledovalo zdesenie, keď zistila, že čaká svoje prvé a posledné dieťa a že nikdy nebude môcť povedať Lucovmu otcovi, čo sa jej stalo.

Strata zamestnania by bola to najmenej. Jej otec by zabil Jensona aj Westerna za to, čo urobili jeho žene, a sám by strávil ďalších dvadsať rokov vo väzení, hoci by inak neublížil ani muche.

Do zvráskavenej brázdy na Jensonovom krku stiekla kvapka sliny. Luc si predstavoval, ako slintá na matkino telo, zatiaľ čo ju on alebo jeho druh znásilňujú, jeho ruky siahajú, kam sa mu zachce, ubližujú jej.

Skôr než si Luc uvedomil, čo robí, mal v ruke vankúš. So zatatými zubami sa jedným kolenom oprel o opierku kresla a trasúcu sa ruku zovrel v päst tak pevne, až mu zbeleli kĺby. Zdvihol vankúš, každý sval v tele mal napätý. S výkrikom sa otočil k stene a prudko do nej veľkým oblúkom hodil vankúš. Prevrátil vázu a po podlahe sa rozprskli keramické črepiny a slizká zelená voda.

Prudko sa od Jensona odtiahol a odpotácal sa k dverám vedúcim na verandu. S čelom opretým o sklo a pästami na úrovni ramien kopol do spodnej časti dverí. V skle sa nezvyčajne pomaly objavila prasklina a neozvalo sa rinčanie, ale škrípanie, keď sa v spodnej časti dverí začala šíriť čiara podobná blesku.

Callanach vzdychol. Bolo úbohé vybjáť si zlosť na človeku, ktorý nemohol už nič urobiť. Spravodlivosť ho dostihla. Jenson nikdy nevidí vyrastať svoje vnúčatá, ani sa nebude môcť v starobe utiahnuť do

Španielska, kde momentálne zrejme žil jeho bývalý obchodný partner. Jenson mal sedemdesiat rokov a bol prakticky mŕtvy. Callanach mu nemohol urobiť nič horšie, než čo ho už postihlo.

Niekoľkokrát sa zhlboka nadýchol a rozhladol sa po miestnosti. Výzdoba vyzerala lacno a ošumelo. Toto opatrovateľské zariadenie nebolo luxusné. Postel mala bočnú zábranu, aby pacient nespadol, ale prikrývka vyzerala tenká. Obrazy na stenách boli lacné reprodukcie. Okrem niekoľkých starých zaprášených rodinných fotografií nezdobili izbu žiadne osobné dekorácie. Jenson bol sám. Na súde by už nedostal žiadny trest, bolo neskoro. Luc prešiel k spúšti na podlahe, pozbieral črepiny a vyhodil ich do koša. Z držadla na stene vzal pár papierových obrúskov a utrel podlahu, ako najlepšie vedel, aby sa na nej nešmykla niektorá z nič netušiacich ošetrovateliek. Potom oprášil vankúš a položil ho vedľa Jensona.

Keď usúdil, že v miestnosti obnovil poriadok, vytiahol z vrecka pár rukavíc a sterilné vrečko. Postavil sa nad Brucea Jensona, vytiahol mu jeden z mála zvyšných vlasov, strčil ho do vrecka a opatrne ho uzavrel, aby zabránil kontaminácii DNA. Potom si sňal rukavice a vyhodil ich do koša.

Zmieril sa s tým, že potrestať násilníka, ktorý zneuctil jeho matku, je nad jeho sily, ale potreboval vedieť, či ho ten muž splodil. Dlhو zvažoval toto konkrétne rozhodnutie, ale stále nebol pripravený čeliť výsledku. Ak bol Jenson jeho otcom, zničilo by to všetko, čo celý život považoval za súčasť svojej identity. Jeho matka bola Francúzka a on s ňou vyrastal vo Francúzsku, netušiac, že jeho pobyt tam je len dočasný. Jeho otec však bol hrdý Škót. Luc sa síce narodil v Edinburghu, ale na prvých pár rokov svojho života si takmer nespomínal. Otca si pamätal ako srdečného, usmievavého muža, ktorý ho pevne objímal veľkými rukami. Zomrel však príliš mladý a Lucova matka zostala na starostlivosť o malého syna sama, a tak sa vrátila do svojej vlasti za rodinou.

Luc ešte raz skontroloval izbu, aby sa uistil, že ju opúšťa v čo najlepšom stave. Naposledy sa pozrel do tváre muža, ktorého navždy nenávidel, a odišiel. Keď prechádzal okolo pultu sestier, zastavil sa a naklonil sa k nim.

„Nanešťastie sa mi podarilo laktom rozbiť vázu s kvetmi,“ oznámil potichu jednej z nich. „Je mi to veľmi ľúto. Môžem vám tu nechať peniaze na novú?“ Nechal poriadne doznieť svoj francúzsky prízvuk a pozrel sestre priamo do očí.

„Ale nie, s tým si vôbec nerobte starosti. To sa stáva. V sklade máme veľa váz. Zabehnem tam a zariadim to.“ Sladko sa usmiala a nenápadne sa jej z chvosta uvoľnil prameň vlasov.

„Nebojte sa, podlahu som utrel,“ upokojil ju. „Máte na práci dôležitejšie veci. Pán Jenson sa vôbec nerozčuľoval, lebo si to nevšimol. Ako ste povedali, ani nevedel, že som tam. Je to nešťastník.“

„Ja viem. Ani jeho syn Andrew neznáša návštevy dobre. Myslíte, že ho ešte niekedy prídete navštíviť?“ spýtala sa.

Luc prehltoľ pachúť víny. Flirtoval s ňou zo sebeckých dôvodov – dobre vedel, aký účinok má jeho šarm na ženy. Jeho vzhľad mu v minulosti zabezpečil prácu modela a celý rad bohatých, atraktívnych priateľiek, ale potom dospel a rozhodol sa urobiť niečo so svojím životom. Teraz v Škótsku pôsobil takmer exoticky, so svojou olivovou pleťou a tým, že ešte dokonale neovládal druhý jazyk. Možno bol od mladosti dvojjazyčný, ale teraz sa musel popasovať so škótskym prízvukom a s hovorovými výrazmi.

„Neviem. Možno sa o pár dní zastavím,“ povedal a odhalil dokonalé biele zuby. „Možno budete mať opäť zmenu.“

„Je to dosť pravdepodobné,“ zachichotala sa.

Predstieral, že je tam v rámci oficiálneho vyšetrovania, a preto sa nemusel podpísať do knihy hostí. Nikomu nenapadlo zaznamenať jeho osobné údaje. Bolo šokujúce, ako ľahko sa ľudia nechali zmiať, keď človek vytiahol policajný preukaz. Zamával sestričke na rozlúčku a zamieril chodbou na parkovisko.

Ak sa ukáže, že Jenson je jeho otec, Luc by sa musel zmieriť nielen s tým, že má v sebe gény netvora. Musel by vziať na vedomie aj dedičnosť Alzheimerovej choroby. A čo bolo horšie, buď by musel povedať svojej matke, že ju útočník skutočne oplodnil, alebo by bol nútený klať jej do konca života. Ani jedna z týchto možností nepredstavovala

ružovú perspektívu. A ďalšou komplikáciou bol potenciálny nevlastný brat. Chcel vedieť niečo o Andrewovi Jensonovi alebo to bolo už príliš?

Ak Jenson nebol jeho biologickým otcom, znamenalo to, že bude musieť nájsť Gilroya Westerna v Španielsku. A získať spoľahlivú vzorku DNA od človeka, ktorý si skutočne pamätá Callanachovu matku, bolo oveľa ťažšie.

Callanach s povzdychom potlačil dvojité dvere vedúce na parkovisko. Nič z toho nechcel. Túžil po jednoduchších časoch, keď si myslel, že vie, kto je jeho otec, hoci ho celý život trápilo, že ho stratil tak skoro. Keby ho splodil živý, dýchajúci Gilroy Western, ktorý hrá golf, ako by sa dočkal spravodlivosti? Jeho matka bola neoblomná – staré znásilnenie nenahlásila na políciu. Nemala žiadne dôkazy, ktoré by potvrdili jej výpoveď. Western by dokonca mohol tvrdiť, že so stykom súhlasila, a ak by sa v tom všetci začali rýpať, matka by z toho mala dvojnásobnú traumu. Takže Lucovi zostávalo buď to nechať tak s vedomím, že násilník nebude nikdy potrestaný, alebo si zničiť život a kariéru tým, že vezme spravodlivosť do vlastných rúk.

Z ďalšieho vyšetrovania nemohlo vziť nič dobré, ale aj tak si zaumienil, že doma vloží Jensonove vlasy do obálky a spolu s vlasmi z vlastnej hlavy ich pošle na forenznú analýzu. Nerobil si nádeje. Dúfal, že si to s matkou počas dovolenky v Paríži vysvetlia. Po dlhom odlúčení sa zmierili. Dovolenka bola emocionálne vyčerpávajúca a zároveň príjemná. Luc sa však necítil na to, aby o afére hovoril, matka by si zjavne všimla jeho súcit. Bolesť spôsobená sexuálnym útokom sa časom neotupí.

Naštartoval auto, rozsvietil svetlá v prichádzajúcom súmraku a vo vrecku pocítil vibrujúci mobil. Prijal hovor a zároveň siahol po bezpečnostnom páse.

„Luc, tu Ava,“ ozval sa ženský hlas, skôr ako ju stihol pozdraviť. „Prepáč, viem, že máš do zajtra dovolenku, ale ja som práve teraz v márnici. Našlo sa telo muža, ktorý spadol z veže Tantallonského hradu. Ako skoro tu môžeš byť?“

Dovolenka, ak sa to tak vôbec dalo nazvať, sa definitívne skončila.

TRETIA KAPITOLA

3. marca

Hlavná inšpektorka Ava Turnerová stála s rukami zloženými pri tele. Trauma z miesta činu bola ušetrená len okrajovo, pretože zranenia boli také devastačné, že sotva vyzerali reálne. Doktorka Ailsa Lambertová, hlavná súdna lekárka v Edinburghu, drobná energická žena, ktorá vyzerala, akoby ju mohol odfúknuť aj silnejší vietor, sa svižne pohybovala po pitevni so svojou typickou obratnosťou a profesionalitou.

„Je to prvýkrát, čo vidíte telo po páde z výšky?“ opýtala sa Avy.

„Áno,“ prikývla Ava, rukou v rukavici zdvihla jednu z rúk mŕtvoly a pozrela sa pod ňu. „Sú to všetko posmrtné zranenia alebo ste našli známky napadnutia pred pádom? Tieto rezné rany vyzerajú ako rany nožom.“

„To je naozaj niečo, však? Ak to vezmeme z fyzikálneho hľadiska, pri páde z veľkej výšky je sila nárazu, bohužiaľ, balistická. K roztrhnutiu tkaniva došlo v dôsledku toho, že sa táto sila rozložila po povrchu, ale prekročila kritickú hranicu, za ktorou už telo nedokázalo v sebe udržať také množstvo energie.“

Zdvihla plachtu a odhalila trhlinu na mužovom boku, ktorá siahala takmer po pupok, a ďalšiu, ktorá sa tiahla po zadnej strane ľavej nohy. Bolo to, akoby naňho niekto vzal sekáč na mäso. Ava vzala Ailse z ruky roh plachty a vrátila ho späť na miesto.

„Takže je to ako úder tupým predmetom?“ spýtala sa Ava.

„Tak trochu, len nie zvonka dovnútra, ale naopak. Má viacero zlomenín, čo nie je žiadne prekvapenie. Pristál priamo na chrbte. Chrbtica

je zlomená na päť častí, pečeň roztrhnutá na dva kusy a zlomené rebrá mu prepichli oba pľúcne laloky.“

„Trpel?“

„Nie fyzicky, to môžem povedať s dostatočnou istotou. Od tých, čo prežili pád z veľkej výšky, vieme, že mozog ich tesne pred nárazom chráni. Omdlievajú alebo sa dostávajú do disociatívneho stavu, v ktorom čiastočne strácajú vedomie. Len hŕstka z nich si matne pamätá moment dopadu. V prípade tohto muža vám môžem povedať, že smrť nastala okamžite a určite nemal čas zaregistrovať bolesť. Zadnou časťou hlavy narazil na betón tak silno, že mu to sploštilo túto časť lebky. Mám ho otočiť, aby ste sa pozreli?“

„To nie je potrebné. Verím vám,“ zamrmlala Ava.

„To je veľmi múdre, ale obávam sa, že mám drobnú výhradu k vašej otázke, či trpel, preto som vás sem zavolať.“ Dvere sa otvorili a vošla postava odetá do bieleho. „Luc! Poďte a pridajte sa k nám. Práve sme sa dostali k podstate vecí.“

„Ahoj,“ pozdravila ho Ava s úsmevom. „Prepáč, že som ťa pripravila o posledných pár hodín voľného času. Vyrušila som ťa?“

Luc pokrútil hlavou. „Bol som len v telocvični. V Paríži som žiadnu nemal poruku. Potrebujem sa dostať opäť do formy.“

Bola to lož, ale Ava to nechala tak. Callanach mal štíhlu postavu a vypracované brucho, o čom mohla väčšina mužov len snívať.

„Keď som bola vo vašom veku, neboli žiadne posilňovne,“ zavrčala Ailsa a pritiahla si lampu a lupu k plecu. „Chodili sme na dlhé prechádzky, nesedeli sme celé hodiny pred obrazovkami, a čo je najdôležitejšie, neutrácali sme všetky peniaze za jedlo, ktoré obsahovalo viac nasýtených tukov ako bielkovín.“

Callanach sa usmial na Avu. Ailsa bola vynikajúca súdna lekárka, ale nemala vo zvyku príliš vážiť slová, nech už išlo o akúkoľvek tému.

„No späť k veci. Pri obetiach pádov z veľkých výšok ide buď o nehodu, samovraždu, alebo o zločin. Pozrite sa na to.“ Zdvihla mužovu pravú ruku, vzala jeho prsty do dlane a vystrela ich. „Pod jeho nechtami je

značné množstvo nečistoty, tri z piatich nechtov sa mu zlomili, pretože v nečistote je aj zaschnutá krv. Nečistota je zložená z tehlového prachu a hliny.“

„Takže sa snažil udržať,“ podotkol Callanach.

„Rozhodne,“ potvrdila Ailsa. „Práve preto vylučujem samovraždu.“

„Nerozmyslel si to? Myslím tým, že možno vyliezol nahor, aby skočil, začal padať, ale potom sa chytil, alebo sa možno chytil inštinktívne,“ uvažoval Callanach.

„To nie je normálny vzorec správania. Samovrahovia zvyčajne skáču dosť ďaleko dopredu, keď sa rozhodnú konať, a tento muž musel skočiť tvárou k stene, aby sa jej zachytil. Ak to tak naozaj bolo, gravitácia by ho pravdepodobne prevrátila na chrbát hneď na vrchole, čo by však znamenalo, že by nemal šancu dočiahnuť na stenu.“

„Keby som sa rozhodla spáchať samovraždu na Tanttallone, skočila by som z útesov do mora, nie z hradieb na zem. Nevznikol by zbytočný neporiadok,“ dodala Ava.

„Takže nie samovražda. Nehoda?“ zamyslel sa Callanach.

„To je oveľa pravdepodobnejšie,“ prikývla Ava, „a stále som to nevyľúčila. Je možné, že sa pošmykol, na chvíľu sa mu podarilo zachytiť sa, ale nedokázal sa vytiahnuť späť, najmä s tými polámanými nechtami. Lenže spadnúť z hradieb Tanttallonu nie je také ľahké. Keby to tak bolo, nikoho by do hradu nepustili.“

„Smola?“ ozval sa Callanach. „Robil zo seba frajera, vyliezol nahor, pošmykol sa, snažil sa udržať, ale nepodarilo sa mu to. Nejaké známky alkoholu alebo drog?“

„Keď som otvorila žalúdok a mozog, necítila som žiadny zápach, ktorý by naznačoval požitie alkoholu, a to zvyčajne viem dosť rýchlo rozoznať. Čo sa týka drog, vzorky som poslala na toxikológiu a požiadala som o ne prednostne. Chcela som vám ukázať...“

Ailsa položila mužovu ruku späť na kovovú dosku, posunula lupu nad jeho prostredník a nastavila svetlo tak, aby svietilo kolmo na jeho ruku.

„Pozrite sa sem,“ vyzvala ich.

Ava a Callanach sa naklonili, aby si ruku lepšie prezreli, a otáčili hlavy, aby ju preskúmali z rôznych uhlov.

„Vzdávam sa,“ vyhlásila napokon Ava. „Ruka je silno pomliaždená a poriadne odretá. Vidím tri zlomené nechty. To všetko by som čakala.“

„Dobre, ale neviete, že len jeden z prstov má zlomený. Prostredný prst, na samom konci, na distálnom článku, pri nechtovom lôžku.“

Callanach strčil vlastný prst v rukavici pod prostredník mŕtveho, aby nahmatal kosť.

„Nič necítim,“ poznamenal.

„Zlomenina nie je vyklbená, takže to ani nie je možné. Ukázalo sa to na röntgenovej snímke, ale ešte sa to nezačalo hojiť a prsty sa hoja rýchlo, takže je to nová zlomenina, no nespôsobil ju pád. Je iná ako ostatné.“

„Takže ju utrpel, keď visel?“ spýtala sa Ava.

„To som si myslela aj ja, ale potom som si všimla toto...“ Ailsa priložila lupu ešte bližšie ku koncu prostredníka a ukázala na drobnú fialovú škvrnu v tvare písmena V, ktorá bola sotva viditeľná na bledej pokožke. „Túto modrinu si neurobil na skale. Po prvé má ju na nesprávnej strane ruky. Keď dopadol, dlaň smerovala k zemi, vidím to podľa stôp po náraze. Táto modrina je hlboká a čerstvá. Odrezala som kožu a pozrela sa pod ňu. Je to nová rana, spôsobená veľkou silou. Pravdepodobne spôsobila aj zlomeninu pod ňou.“

„Čo by ste teda povedali, že ju s najväčšou pravdepodobnosťou spôsobilo?“ spýtala sa Ava.

Ailsa si zložila ruky a naklonila hlavu nabok. „Som na vážkach,“ odpovedala. „Mám istú predstavu, ale upozorňujem vás, že len hádam.“

„Preto ste nás sem zavolali, však?“

„Áno,“ povedala.

Ava zdvihla obočie.

„Ten tvar je nezvyčajný a preto, že je úplne odlišný, je ešte zvláštnejší. Bez zlomeniny by som si nebola taká istá, ale na tú časť pôsobila veľká sila, čo znamená, že prst bol niečím zatažený. Zdá sa mi

to ako špička podrážky. To by vysvetľovalo zlomeninu. Ako som povedala, nemôžem to ničím podložiť. Žiadne iné zranenia, ktoré by sa nedali vysvetliť pádom. Žiadne iné zranenia, ktoré by utrpel pri seba-poškodzovaní. Za týchto okolností, bez svedkov alebo jasnejšej predstavy o tom, čo sa mu stalo, by som nedokázala predložiť prípad prokurátorovi.“

„Nuž, dúfajme, že sa nájde vysvetlenie. V Edinburghu sme neznamenali vraždu, odkedy si gangy na Vianoce vybavovali účty v Braidburn Valley Parku. Dúfala som, že vydržíme dlhšie ako pár mesiacov bez vyšetrovania ďalšej.“

„Len hovorím, čo vidím,“ zamrmlala Ailsa. „Dodržiavanie zákonov patrí do vašej kompetencie.“

„Nie tak celkom. Môj tím len odstraňuje spúšť, ktorá vznikne, keď sa niekto vysmieva spoločenským normám. Ale ak sa v tom budeme naďalej hrabať, nedostaneme žiadne odpovede,“ odvetila Ava. „Možno keď zistíme jeho identitu, bude to trochu jasnejšie. Pošlite mi správu. Som za vyšetrovanie, ale nerobme unáhlené závery a zvažme všetky možnosti. To znie rozumne, však?“

„Áno,“ usmiala sa Ailsa. „Ten muž má niečo cez tridsať. Myslím, že mu prinajmenšom toľko dlhujeme. Nikto by nemal zomrieť taký mladý, za žiadnych okolností.“

„S tým súhlasím,“ pokračovala Ava a prešla k dverám pitevne, kde si sňala lekársku čiapku a rukavice a hodila ich do koša. Načiahla sa k Ailse, aby ju objala. „Ako sa máte?“ spýtala sa, keď si vyzliekala ochranný odev.

„Myslíte vzhľadom na to, koľko mám rokov?“ Ailsa sa usmiala.

Ava nesúhlasne zacmukala.

„Mám sa dobre. Nie som taká vystresovaná ako vy dvaja. Som rada, že Luc mal voľno. Kedy ste si naposledy vzali dovolenku vy, dievča?“

Ava sa zasmiala. Ailsa, dlhoročná rodinná priateľka, sa s ňou vždy rozprávala ako s dieťaťom bez ohľadu na to, koľko mala Ava rokov alebo akú mala hodnotu.

„Čoskoro si dám pauzu, sľubujem. Konečne sme vymenovali nového inšpektora, takže by sa mi malo trochu uláviť. Takže pôjdeme na hrad Tantallon. Je niečo konkrétne, čo by sme tam mali hľadať?“

„Ihlu v kope sena,“ zažartovala. „Ale rada by som sa vrátila k tým polámaným nechtom. Niekde sa mohli zachytiť nechtové bunky a my by sme získali lepšiu predstavu o tom, čo sa tam stalo,“ vysvetlila Ailsa.

„Nerobte si veľké nádeje,“ varovala ju Ava. „Nebolo to označené ako miesto činu, takže forezní to nespracovali. Čo si myslíš, Luc? Čo povieš na nočnú prechádzku popri múroch?“

„Bude to dokonalé zakončenie dokonalej dovolenky,“ usmial sa Callanach. „Idem si vziať kabát.“

ŠTVRTÁ KAPITOLA

4. marca

Ava a Callanach sa zastavili na policajnej stanici, aby si zaobstarali obliečenie do dažďa, silnejšie baterky, než mali v aute, a aby informovali ústredňu, kam idú. Bolo krátko po polnoci, kým prešli asi päťdesiat kilometrov z centra mesta na východ smerom do North Berwick, opustili hlavnú cestu a s prihliadnutím na dážď a vietor sa opatrne vydali po klukatej vedľajšej ceste na pobrežný mys.

Na konci cesty našli parkovisko, zastavili priamo pred pokladnicou spojenou s predajňou suvenírov a zostali sedieť v aute. Pozerali pred seba na mohutné opevnenie, ktoré kedysi chránilo vnútro hradu pred nájazdmi lúpežníkov, a počúvali čoraz silnejšie šumenie lejaka.

„Ako dieťa som sem chodila na víkendové kurzy lukostrelby,“ usmiala sa Ava. „Už prvý večer som bola presvedčená, že inštruktora milujem.“

„Ako to dopadlo?“ spýtal sa Luc.

„Nuž, ako vo väčšine prípadov takejto zamilovanosti, keď máš desať a inštrktor dvadsaťpäť: uznanlivo ma potľapkal po hlave a vyhlásil, že som sa naozaj snažila, a potom sa objavila jeho priateľka, odfarbená blondína v minisukni, a moje srdce sa rozbilo na tisíc kúsokov.“

„Spamätala si sa z toho?“

„No, stále ma to trápi, keď vidím chlapa s lukom, ale inak som z najhoršieho vonku. Veríš na duchov?“ spýtala sa.

„Nie, v tomto smere sa spolieham na štatistiky. Koľko ľudí žilo a zomrelo na tejto planéte? Keby existovali duchovia, toto miesto by sa len tak hmýrilo nepokojnými príznakmi.“

„Cynik,“ odvetila. „Mala som dojem, že Francúzi majú byť romantickí.“

„Preto si ma sem priviedla? Že je to tu romantické? Teda, neviem, ale hľadanie úlomkov nechťov nedávno zosnulého muža na hradnej stene by som nepovažoval za romantické rande.“

„Hlúposť. Keby to bolo rande, mala by som lepšie ponožky.“ Naklonila sa dopredu, aby dovidela na vrchol hradného múru. „Ale inak s tebou súhlasím. William Wordsworth to napísal v jednej básni: ‚Hľadám duchov, no žiaden z nich ma nepoctil svojím zjavením. Je to lož, že niekto zo živých niekedy komunikoval s mŕtvymi. Nie je to krásne?‘“

„Určite je, ale asi mám trochu problém s angličtinou, aby som správne interpretoval básnické metafory. Najmä posledný verš chápem len povrchne.“

Ava zvrážila obočie a chvíľu sa tvárila zmätene, potom privrela oči a s posmešným opovrnutím pokrútila hlavou.

„Tak to nechaj tak, Rómeo. Ak nedokážeš vymyslieť nič lepšie, keď ti tu doprajem nočnú chvíľku poézie, asi bude lepšie, keď budeš držať jazyk za zubami.“ Zapla si nepremokavú bundu a pokúsila sa otvoriť dvere, ale vietor jej ich pribuchol a vrazili jej do holene.

„Au! Doriti!“ zavrčala.

„Áno, dnes si samá poézia,“ zatiahol Callanach. „Počkaj, ja ti pomôžem.“ Kým si súchala udretú nohu, vystúpil, obišiel auto a ponúkol jej ruku. „Si si istá, že chceš ísť teraz niečo hľadať?“

„Nie, ale ak sa blíži prietrž mračien, všetko, čo by sa tam dalo nájsť, bude do rána preč, takže buď teraz, alebo nikdy. Poďme.“

Prešli cez návštevnícke centrum, kam ich vpustil jeden zo zamestnancov a miestny strážnik, a kráčali k prednej bráne hradu, ktorý napriek polorozpadnutému stavu stále vyzeral pôsobivo. Fúkal severný vietor a keby bol ešte chladnejší, dážď by sa premenil na ľadové ihličky.

Ava si stiahla kapučnu a potriasla hlavou, aby sa zbavila dlhých tmavohnedých mokrých kučier, čo jej padali do očí.

Prešli cez drevený mostík ponad starú priekopu a dorazili k bráne zo zelenkastých tehál. Napravo od nich časť priekopy oddeľovala policajná páska, pod ktorou ležalo niekoľko popadaných kameňov. Pod bránou boli klzké mačacie hlavy a potom sa pred nimi doširoka otvoril areál hradu. Trávnatá plocha viedla až k útesom, ktoré sa skláňali do mora. Meluzína zavýjala po celej starobylej stavbe a nebolo ťažké pochopiť, prečo tam návštevníci tak ľahko podľahli dojmu, že vidia duchov, a vrátili sa v čase o stovky rokov späť. Bolo zrejme, že útočník nemohol prísť od mora a Ava mala pravdu. Samovražda z útesov bola pravdepodobnejšia.

Luc videl, ako Ava ukazuje na vchod, a keď ním prešli, objavili točité schodisko s lanom pripevneným k stredovému stĺpu, ktoré malo slúžiť ako zábradlie. Kráčal tesne za ňou, sledoval ju, ako stúpa po schodoch, a potláčal nutkanie vystrieť ruku a podoprieť ju. Ava nepatrila k ženám, ktoré by chceli alebo potrebovali, aby ich niekto držal, ale to neznamenalo, že preňho bolo ľahké ignorovať silný ochranársky inštinkt, ktorý v ňom vyvolávala. V Škótsku sa stala jeho naj dôvernejšou priateľkou, čo nebolo vždy ľahké, keďže bola zároveň jeho nadriadenou.

Skrčili sa popod ďalšie policajné pásky a vyšli na rovnú vydláždenú plošinu s informačnou tabuľou pre návštevníkov. Plošina bola takmer meter široká a dostatočne rovná na to, aby sa na nej dalo bezpečne stát, teda ak človek nevyšiel na vrchol múru, aby si vychutnal výhľad na most a priekopu. Nad nimi sa tiahli ešte vyššie múry, ktoré trochu odrážali vietor, ale vôbec ich nechránili pred dažďom.

„Toto je teda predná veža. Kedy presne spadol náš muž?“

„Našli ho pod vežou, keď sem ráno prišiel personál. Hrad sa v tomto ročnom období otvára pre verejnosť až o desiatej a brána, ktorou sme prišli, je na noc zamknutá. Nebudeme presne vedieť, kedy spadol, kým Ailsa nedokončí pitvu a neodhadne čas smrti, ale bolo to medzi siedmou večer a ôsmou ráno. V návštevníckom centre majú kamery, ktoré

sme skontrolovali, ale nič sme na nich nevideli, pretože kvalita záznamu nie je v noci veľmi dobrá," povedala Ava do vetra.

„Vlámal sa dnu?“ spýtal sa Callanach.

„Čo?“ vykrikla Ava a pritisla sa k nemu, aby ho lepšie počula.

Callanach ju chytil okolo pliec a jednu dlaň jej priložil k uchu, aby slová neodvial vietor.

„Pýtal som sa, či sa vlámal dovnútra alebo len zostal po pracovnom čase v návštevníckom centre.“

„Povedali, že brána a zámka neboli poškodené, ale vnútri v hrade nie sú bezpečnostné kamery, takže to nemôžeme vedieť s istotou. Hovorí sa, že ľudia tu zostali zamknutí už veľakrát. Je tu veľa zákutí, kde sa dá skryť, ak nechceš, aby ťa videli. Pozri...“ Ukázala cez okraj a nebezpečne sa naklonila cez hrboľatý kamenný múr. „Musel spadnúť priamo odtiaľto. Podrž ma.“ Vyšplhala sa na múr za informačnou tabuľou a ľahla si na brucho tak, že jej hlava trčala do priestoru nad priekopou. Naznačila Lucovi, aby ju podržal za kabát.

„Nie,“ povedal dostatočne nahlas, aby ho zreteľne počula cez poryvy vetra. „To ti nemôžem dovoliť.“

„Myslím, že chceš povedať: Nemala by si to robiť, šéfká,“ opravila ho. „Ak ma nebudeš pevne držať, pridám sa k našim bezmenným mŕtvym na Ailsinom stole, tak ma už chyt.“

„Poď dolu. Ja tam vyleziem. Môžeš mi nadávať, koľko chceš, ale nedovolíam, aby si sa vystavila takému nebezpečenstvu.“

„Až na to, že ja nemám silu vytiahnuť ťa späť, ak sa pošmykneš. Len ma stiahneš so sebou a tak nechcem zomrieť, takže poslušaj moje rozkazy, inšpektor. Takto som liezla po stenách celé detstvo, a to aj v horšom počasí.“

Celá horná časť tela jej trčala nad priepasťou, nakláňala sa tak ďaleko cez okraj múru, ako jej to Callanach umožnil. Odhadoval, že sú najmenej pätnásť metrov nad zemou, a aj keby jeho odhad nebol presný, vzhľadom na tmú a dážď si bol istý, že sú dosť vysoko na to, aby sa im prípadný pád stal osudným. Ava každých pár sekúnd zakliala a posunula

sa na múre, prechádzala baterkou sem a tam, hore a dole, až napokon naňho zakričala.

„Fotoaparát!“ zvolala a mávala baterkou smerom ku Callanachovej tvári.

„Nemám voľnú ruku. Budeš sa musieť na chvíľu vrátiť dolu.“

„Nemôžem. Neskôr to nebudem vedieť nájsť. Fotoaparát mám v ľavom vrecku kabáta. Siahni tam a podaj mi ho.“

„Bože, ty si naozaj tvrdohlavá ako mulica...“

„Počujem tá, len aby si vedel. Podaj mi tú baterku.“

Callanach poslúchol, a kým ju pevne zvieral pravou rukou, druhou siahol do vrecka po fotoaparát, ktorý jej podal.

„Čo je tam?“ zahundral.

„Myslím, že kúsok kože. Je tu tenký podlhovastý kúsok zachytený o kameň.“

Objavilo sa niekoľko zábleskov a Luc sa vzpriamil, aby udržal rovnováhu, pretože čoraz väčšia časť Avinho tela smerovala von.

„Vezmi fotoaparát a podaj mi vrecko na dôkazy.“

Callanach si strčil fotoaparát do kabáta a siahol do vrecka nohavíc po plastové vrecko.

„Ava, musíme sa sem vrátiť a dokončiť to ráno.“

„Dovtedy to už bude preč. Vzhľadom na množstvo kože tam musela byť krv, ale teraz po nej nevidím ani stopu. Ak má Ailsa pravdu o odtlačku podrážky, toto je pravdepodobne posledná šanca, ako získať dôkaz.“

Callanach jej podal vrecko na dôkazy. „Pusti ma trochu, aby som dočiahla ďalej. Myslím, že na tej skale uviazlo ešte niečo iné.“

Posunul ťažisko, aby mala hlavu ešte nižšie. Poryv vetra, ktorý do nich udrel, prišiel nečakane z opačného smeru. Callanach stratil rovnováhu a naklonil sa nižšie. Ava vykrikla, chytila sa múru a prevrátila sa nabok. Prvá noha jej vyletela do vzduchu a potom narazila do hrubej tehlovej steny. Džínsy sa jej roztrhli od kolena po členok a lícnu kosť si udrela o stenu.

Callanach sa vrhol dopredu a jednou rukou ju chytil okolo stehna, ale cítil, ako sa mu vyšmyklo. Snažila sa udržať na múre, ale celé telo sa

jej triaslo a on ju nevládal ístíť. Vietor jej fičal okolo hlavy a niesol jej výkriky popri múre až nadol.

„Ava, vyťahnem ťa na tri. Zovri brušné svaly, prestaň sa metať a poďaj mi ruku!“ kričal, ale nevedel, či ho počula.

Aby získal väčšiu stabilitu, zaryl špičky topánok v deväťdesiatstupňovom uhle do hornej časti múru, na ktorom ležal, a napol svaly.

„Jeden, dva...“

Škriabala sa mu po ruke, ale siahla po nej príliš skoro a príliš silno ťahala. Keď sa ho chytila, jej noha, ktorú dovtedy držal, sa uvoľnila.

„Drž ma!“ kričala.

Po tvári jej stekala krv, ruku mala vlhkú a stisk slabý. Obe nohy teraz za ňou viali vo vetre.

Callanacha myklo dopredu, takže sa naklonil dozadu, aby získal väčšiu stabilitu, a stále pod sebou zapieral koleno. Zreval, ako ťahal Avu proti vetru, potom ju chytil pravou rukou okolo chrbta a prudko ňou mykol dozadu. Obaja sa prevrútili a zozadu narazili do informačnej tabule. Keď bola konečne v bezpečí, mal pocit, že je v jeho náručí ľahká ako handrová bábika. Pristála na ňom, neprestávala kričať a zúrivo ho zvierala. Callanach jej chytil hlavu do dlaní a šepkal jej upokojujúce slová, ktoré nemohla počuť cez vlastný krik a burácajúci vietor.

Až po niekoľkých minútach zdvihla hlavu a pozrela naňho.

„Potrebuješ zavolať sanitku?“ spýtal sa jej.

Ava vystrela obe nohy, prešla si rukou po krku a naklonila hlavu na jednu a potom na druhú stranu.

„Som v poriadku,“ rozhodla sa.

„Nie si v poriadku. Neustále pokúšaš smrť, doriti.“

Callanach ju chytil za plecía a zatriasol ňou. Prekvapene sa naňho pozrela, potom sa jej oči zaliali slzami a zrútila sa mu do náručia, chvejúc sa na jeho hrudi.

„Prepáč,“ zamrmal jej do vlasov. „Vystrašila si ma. Počkaj, ukáž mi tú ranu na líci.“

Ava sa otočila, aby jej mohol utrieť krv a preskúmať ranu.

„Tvár nie je až taká zlá, ale na čele máš stále strašnú hrču. Musíš sa dať vyšetriť, či nemáš otras mozgu. Môžeš chodiť?“

Ava prikývla a kľakla si, aby potom mohla vstať.

„Pokojne,“ povedal. „Pomôžem ti.“

Postavil sa a vytiahol ju na nohy, jednou rukou ju objal okolo pása a druhou jej chránil zranené líce. Zostupovali po točitých schodoch sli- mačím tempom, Ava sa pridržiavala steny a Callanach držal ruku pred ňou, akoby bola na lodi v búrke. Každých pár krokov sa zastavil, zatiahol ju do jedného z maličkých, ale bezpečných bočných výklenkov, aby si mohla oddýchnuť a pozrieť sa na zranenú nohu.

Kým sa dostali na prízemie, triasla sa tak silno, až sa Callanach obá- val, že omdlie.

„Dovolíš mi, aby som ťa niesol, prosím? Je to odtiaľto po rovine.“

Pozrela sa naňho, sivé oči mala vypúlené na popolavej tvári, na kto- rú sa jej lepili zakrvavené vlasy.

„Dopekla, len to nie,“ vyhŕkla s nepatrným náznakom úsmevu.

Zasmial sa, hlasno a z plných pľúc, a napätie aj nevoľnosť mu vo vlnách vyprchávali z tela.

„Musíš sa zahriať,“ povedal, keď bol konečne schopný prehovoriť.

Dopotácali sa do návštevníckeho centra a hliadkujúci policajt vy- skočil a schmatol obušok.

„Nič sa nedeje,“ upokojil ho Callanach. „Mali sme nehodu, nikto na nás nezaútočil.“

„Mám vám zavolať sanitku, hlavná inšpektorka?“ spýtal sa mladík a držal si od nich odstup, akoby mali nejakú nákazlivú chorobu.

„Nie, som v poriadku. Nie je to nič, paracetamol mi pomôže,“ od- povedala. „Uzamknite to tu a vráťte sa na stanicu, strážnik. A mohli by ste mi urobiť láskavosť a pomlčať o tomto incidente? Nechcem, aby si niekto myslel, že sme sa s inšpektorom Callanachom pohádali.“ Zo všetkých síl sa snažila usmiať, ale tvár jej začala puchnúť a modrieť.

„Samozrejme, nebojte sa,“ ubezpečil ju a otvoril im dvere vedúce na parkovisko.

„Mám ešte jednu otázku,“ nadhodila Ava a pozrela na zamestnanca, ktorý na ňu hľadel, akoby tam práve pristála vo vesmírnej lodi. „Ak zostanete cez noc zamknutý na hrade, dá sa nejako dostať von? Keby to bola otázka života a smrti.“

Kevin, ako informovala jeho menovka, odpovedal s pozoruhodnou pohotovosťou.

„Sú dve možnosti,“ prehodil a pohladil si bradu, keď sa obzrel smerom k hradu, akoby tam videl odpovede. „Ak je človek chudý a naozaj sa snaží, aj dospelý by sa pravdepodobne dokázal preťačiť cez jeden z otvorov po delových guľiach a dostať sa von cez priekopu. Alebo by sa pri odlive dalo zliezť po skalách k moru a prejsť na pláž, odkiaľ by sa dalo dostať už hocikam. Ale na to by ste museli byť vo forme, nezranený a v plnej sile. Nechcel by som to skúšať.“

„Ďakujem,“ povedala Ava. „Môžem sa spoľahnúť, že nikde nerozšírite správu o mojom stave?“

„Som Škót, madam,“ odpovedal Kevin. „Naše pohnuté dejiny sme prežili vďaka tomu, že sme držali jazyk za zubami a krok. Nič sa nezmenilo.“

Ava venovala Kevinovi úsmev, o ktorom si Callanach pomyslel, že by roztopil každého škótskeho vojaka, čo bojoval proti Angličanom na Tantallone, potom chytila Callanacha za ruku a ťahala ho k východu. Callanach otvoril dvere na strane spolujazdca a pomohol jej nastúpiť.

„Nemocnicu máme po ceste do mesta. Takto neskoro budú cesty prázdne. Upokoj sa, o pätnásť minút sme tam.“

„Prosím ťa, prestaň, je to len pár rán a modrín. Nemám nič zlomené, teda okrem svojej pýchy. Len ma odvez domov.“ Ava sa zvalila na sedadlo a zavrela oči.

„Žartuješ? Po tom, čo sa stalo? Necítiš si tú hrču na hlave? Vážne, Ava, to už nie je tvrdohlavosť, je to hlúposť.“ Naštartoval auto a vyrazil.

„Luc, prosím.“ Pomaly k nemu vystrela ruku a položila mu ju na predlaktie. „Bolo to odo mňa unáhlené. A nefér voči tebe. Keby niekto pod